

11. szám.
Márczius 13. 1875.

Megjelenik minden **szombatnapon** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár : Egész évre jan.—decz. 8 frt, 6 hóra 4 frt. 3 hóra 2 frt.
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. **Kiadó-hivatal** : Pest, bará-
 fok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja** : 4 hasábos nompareille sor 10 kr.
Hirdetések felvételnek : egyedül **Láng Lipót és társa**, I. nemzetközi hirdeté-
 sek felvéte i hivatal **Budapest**en, **MARIA VALERIA-UTCZA THONETUDVAR**

XXVII. kötet.

EGÉSZ AZ ÉSZAKI POLUSIG!

vagy:

MI LETT TOVÁBB A TEGETTHOFFAL?

Regény.

EGY A HAJÓN HÁTRAMARADT MATRÓZ FELJEGYZÉSEI UTÁN.

JULES VERNE

oktatásai szerint

írta **KAKAS MÁRTON**.

Harez az óriások között.

Most már ebben a barlangban ütöttem fel kedvenc tanyámat, a hol forrásvizem és tejem volt. Csupán világító szerem volt már fogytán, azzal nagyon takarékosan kellett bánnom. A tengernek voltak korszakai, a mikor maga világított. Ez a villanyos világítás alkalmasint összeköttetésben állt a földfelett tündöklő északfényvel.

Hanem egy másik befolyását is éreztem a tenger és a tó közötti összeköttetésnek. Azt, hogy a tenger hőmérséke is közölve volt a barlanggal. Állandóan egy fok volt 0 fölött.

Ez már hidegnek nevezhető: én azonban hozzá voltam már szokva. Ébren erős mozgásokat tettem s alunni a jégmedve mellé feküdtem le, a kinek a test

melege, óriási terjedelme mellett rám nézve valódi befűtött kályha. Elképzelhetni: egy test, mely tizenkét vámmázsát nyom s száz fok meleget (Fahrenheit szerint) sugárik ki.

Bábi most már nagyon sokat aludt. Érezte a közelgő téli álom időszakát.

Nem tudtam már mással felköltetni, mint ha a fülébe trombitáltam. Különbén hagytam aludni.

Egy esemény azonban még is kényszerített Bábi édesded álmát félbeszakítanom. Azt különben ez a nagy-szerű jelenet maga is megtette volna nálam nélkül.

Egy ízben szokatlan villanyos fényben derengett a barlangi tó, a midőn egyszerre egy magasra vetődő hegy-hullám hirdeté előre a barlang urnőjének közeldtét. —

Többször észleltem már ez előjelét a czethal ér-

kezésének, de ezuttal a szokottnál hevesebb, turbulensabb volt e roham, a minek a következő percz meghozta a magyarázatát.

A czet fejével felfelé bukott fel a hullámhegy alul melyet rohamával támasztott. Fiát, mint rendesen, a szájában hozta magával; de ezuttal nem jött egyedül; vele egyszerre bukott fel a víz színére egy másik szörnyeteg: egy ámbraczet (physeter.)

Ez a csodaszörny, melytől az ámbraczet származik, hol annak a béleiben félmázsás darabokig tömörül össze. —

Ez is egy rokona a czetnek.

Kedves rokon!

Mig a czet, a *bozohead whale*, (*balaena mysticatus*) a legártatlanabb teremtes a világon, mely óriási termetét csak a tengervíz ázalagaival táplálja, csak apró puhányokat s repülő csigákat eszik: addig rokona, az ambraczet, (*sperm-whale, physeter macrocephalus*) csak hussal él: s kedvencz eledele a czápa, és a czet!

A czápa, a rettentő szörny, mikor a physeterre bukkan, rémültében az iszapba buvik előle s kihagyja magát gyakran kergettetni a partra. A hogy a czápa ketté tud szelni egy harapással egy embert, épen ugy az ambraczet a czápát. A *balaena* czetnek legfélelmeesebb ellensége ez. Ennek nem eszi meg a husát, csak a nyelvét. Nagy inyencz. A többit ott hagyja. Hanem a czet kis fiát színte szereti, arra örömet vadászik.

A czetnek nincsenek fogai; inyét a halcsont lemezek képezik, azokkal ő nem harap. Az ambraczetnek pedig van negyvennyolcz foga. Mind valamennyi az alsó, kinyuló állkapczájában, a miknek a számára a felső nyben csak megfelelő üregek vannak, a hová bele illenek. Szép gömbölyű sorban állnak ezek a fogak; legelől a leghosszabbak, azután a kisebbek. Alakjuk olyan, mint az uborka; a legkisebb fog sulya egy font, a legnagyobb kettő. Ez irtóztató fogsorral képes egy dereglyét összemorzsolni. Nagysága felényi, mint a czeté, akkora mellette, mint egy kisebb propeller a nagyobb gőzös mellett; de a feje csaknem olyan nagy, mint azé. Az irtóztató fej testének egy harmadát képezi. A háta púpos. Egész teste bársony fekete, zöldbe, kékbe játszó, csak a hosszú nyelve vérpíros, s kilátszik, mikor a száját feltátja. Valóságos ördög.

A czet kényes, érzékeny állat. A legkisebb sértés, mely husát éri, okvetlen halálát vonja maga után. Egy lándzsa dőfés kivégzi, a mit egy ember kiheverne. Az ambraczet csak két helyen sebezhető. Ott, a hol a feje a derekától elválk, a nyolcz nyakcsigolya táján és a

hasán; koponyája kemény, mint a kő: azzal, ha dühbe jön, a gályák oldalát is betöri, más része testének pedig csontszívósságu inakkal van keresztül kasul befonva.

Ez a szörnyeteg támadta meg az én czetemet.

Az rémülten menekült szokott buv helyére, de a cachelot előtt is ismeretes volt az már, utána rohant, sziklák alagutain át, jéghegyek barlangjain keresztül. S most ebben a szűk amphitheatrumban adnak egymásnak találkozózt az élethalál harcra.

A czet a rémülettől és sietségtől horkolt és fűtt; a gőz sugárokban lövellt ki orrlukaiból.

A czet igen jó stratégiai állást foglalt el magának. Nagy fejét beékelte egy olyan szűk sziklaöbölbe, a hol ellenfele nem férhetett hozzá. A czet minden védszere a farka. Igaz, hogy az rettenetes fegyver. Tele vannak vele a czethalászok krónikái, hogy miket tud a czet a farkával elkövetni? feldobja a dereglyét a levegőbe a benne ülő tizenkét emberrel együtt, csak ugy bukfencznek, s képes egy jókora kompot ugy ketté vágni a farka egy legyintésével, mintha fűrészszel vágták volna ketté. Mikor a cachelot odacsap hozzá, hogy agyari sorával kihaltsa az oldalát, a czetnek egy farkcsapása a tó tulsó sziklafalához csapja őt egyszerre.

Hanem az föl sem veszi a pofont, az ő bordái, az ő csontbőre kiállják azt. Megujítja a támadást.

»Ébredj Báb! veszdlyben Izrael!« ordíték a medve fülébe s orrára ütögeték, a mitől leghamarább fölébred.

Ha megöli a cachelot a czetünket, oda a tejjgazdaság! —

Magam is hiitelen sieték a magnesiumot meggyujtani. S aztán előkerestem a robbanó szigonyomat s siettem a harcban interveniálni.

Gyönyörű tengeri párviadal volt az!

Csak most, teljes világitásnál volt alkalmam először czetemet jól megnézhetni. (A világosság nem zavarta meg a küzdöket, a czeteknek igen roszt látásuk van.)

Az én védenczem a hátán barna, a hasán fehér volt, a szája is szélesen fehér s benne a fogsor helyett ki álló halcsont palánk fekete, a torkán kezdve a hasáig ránczokat vetett a bőre, s a ránczok feneke vérpíros volt, mikor egyet fordult, ezek a vérpíros sávok a márványozott fehér bőrön gyönyörűen villóztak végig. Ugy hiszem, hogy az én czetem a maga népe között valódi »szépség« lehet.

A küzdelem a két óriás között egy perczig sem szakad félbe. Farkaik csapkodása egész felhőszakadást támasztott a barlangban; a hullámok husz meternyi magasan csapkodtak föl körülöttük, s minden perczben

teleoccsant szemem szám tőlük. A czet bögni kezdett oly hangon, a mi egy öldökölt sertéséhez hasonlít, csak hogy ezerszerte erősebb, a cachelot pedig fujt és horkolt, s mikor egyszer-egyszer a fejét érte a czet-fark csapása, az olyant csatant, mint egy menykő ütés.

És e közben a czet folyvást szájában tartá fiát; ki nem ereszté onnan s a nyelvével nyalogatta a fejét.

»Segítségre Bábí!« kiálték medvémmek. »Aztán pecsenye is lesz, ha mi győzünk!«

Nem is sok biztatás kellett neki. Ősi tudomány ez a jeges medvénél. Ez is tud uszni, lebukni, s megölni a tengeri oroszlányt a víz alatt, ha összeakasztanak egymással. Bábí csak arra vár; hogy egyszer a cachelot kikerülve a czet farkcsapását, oda oldalogni ennek a fejéhez. Számított rá is. Sokszor vadászott ő már így együtt a czethalászokkal.

A mint egy pillanatban sikerült a cachelotnak a czet fejéhez nyomulni, a czet veszve látszott lenni. Ekkor Bábí egy magas sziklájól egyszerre odaveté magát a cachelot hátára s iszonyu körmeit belevágva annak a bőrébe, átharapta annak a nyakát épen azon a legkényesebb részén, a hol a fejét a testétől elválasztják a csigolyák; egyedül kényes csattok, alig papír vastagságuk. Bábí tapasztalt czetvadász volt.

Most aztán a cacheloton volt a sor a megrémülésre. Érzé, hogy egyetlen fájó részén van megtámadva; a felzakított bőr alul egyszerre omlani kezdett ki az a drága

olaj, mely a cachelot értékét képezi, s aludt állapotban Sperma ceti név alatt ismeretes.

A mit csak a hajósok meséjének hittem addig, azt élően láttam e pillanatban; a cachelot felugrott a vízből, legalább tizenöt meter magasságra s azután hanyatveté magát a vízbe.

Ezt a pillanatot siettem felhasználni. Hirtelen belehajítám a felfelé fordult hasába a szigonyt, melynek hatása halálos, ha az a bőr alatt elrobban.

Ar óriás szörny erre egy villámsebességű viczkáncdozással porrátört vízfellegbe burkolta az egész barlangot s mire kinyitottam a szememet, már nem volt sehol, eltűnt a víz alatt. S vele együtt az én medvémm.

Azt hiszem, hogy a vízbe fojtotta a szegény Bábít.

Néhány percz mulva azonban láttam felbukni a víz színére az ő kedves juhászkutya-forma fejét; a mint ügyesen uszott ki a part felé s ott lehajolt egy sziklára s a vízbe lenézett.

A harc be volt fejezve.

Az én czetem nyugodtan heverészett a vízben Szemei, miknek hosszú pillái vannak, mint az embernek: hátatéljesen látszott felém pislogatni. Talán megismerte bennem szövetségét. Utoljára elkezdett sirni: a czetnek könnyei is vannak. Halálra ki volt fáradva, elaludt.

(Vége az első kötetnek.)

TALLÉROSSY ZEBULON LEVELE MINDENVÁRÓ ÁDÁMHOZ.

Tekintedezs barátom uram!

MIJOTATULOTA minden ember jó barátom, mig halalozs elénsigem izs: azotatulota sehogy sem talalom magamat bele ebe a varatlan nagy boldogsagba. Mindenki szereti engemet, nekem izs mindenkit szeretnyi muszaj. Űtnyi nem lehet sehova, mer zember nem tudhassa, kinek koponyaja alata behorpagya. Hatha hazanak kitalalom döntenyi valamelyik oszlopot? No azt pedig nem akarom. Hazanak tamasztokra van szüksége, anilkül baj lehet, valamelyik odala kitalalya dülnyi.

Azir hat igyexek irvinyesitenyi elismert tehecsigememet szeretetremiltosag terin. Paczolayt lekötelezem azal, hogy bufetben minden sunkat elpuztitom előle, a miirt ő aztan üldözi engemet baracsagaval. Behizelgek magamat

Pulszkynal azal, hogy felvilagositom ötet Csen-geryrül, hogy földhitelintizetnek akarja megvenyi muzeumot. Senyeynek jelezem alaspon-tomat, a mitül az egiszen el van ragatatva. Gyulaynak befejezem Romhanyit, nem gyözi eleget halalkodnyi irte. Kerkapolyit interpela-lom, hogy mirt nem inkab technikaba elfogata kathedrat universitas helyet, hisz az közeleb izs van, szakmájába izs joban vagja. Majoros-nak szerzem adatokat Tajz kapitanytul nöeman-czipatio örvendetezs haladasa irant. Paulert vi-gasztalom, hogy nincs vilagon ember, aki irdemeit vilag elöt joban kitüntesen, mint Per-czel Bila. Ghyczynek kilopom nyelvit csenge-tyübül, hogy felmencsem ötet harangozasi idezs köteleseg alul. Ujsagokat lefözöm az által, hogy olyan indentaturat proponalom szinhaznak,

akibe minden szerkesztő elnyög legyen. Aztan kormány előtt úgy teszem, mint roka holonak, dicsírem neki szíp hangját, mondom neki: »fijaim csak inekelyetek,« hatha elejtene nekem azt a sajtót, a kit szajaba tartsa.

Szoval assecuralom magamat minden oldalra. Üzöm sublimior politikát. Sic itur ad astra. Gyűjön utanam barátom uram.

Maradom tekintedezs barátom uramnak
alazatos szolgaja

T. Z.

KORTES GAZSI.

MER a hogy filbehattam a borivást az fiastyukba, hát beturtem a kaszinyóba, mondok, hallám mijjen az hangulattya az irzületyinek. Hát kit tanálok ott! Ott vót az fiastyuknak a prokátor fija Pestrü.

Hát maga meg hogy cseppent ide, szólok az ve res fejhő, hiszen e baludalas kovártily, maga me nimet, a meg mind jóbbodalas? Hát aszmondi, hogy ü is ellenzik, jóbbodalas ellenzik. Összecsikorítottam az fogamat. Mija! mondok, hát má a jóbbodal is ellenzik akar lenynyi, szennim le ja kipirü az ábrázatot, akkor in meszőkőm ebbü az ides hazábü, mer ijen ellenziknek mé csak a csizmája orrára se köpök, nem hogy parolát annik. Be jakarta az nevit irni a protokolisba. Czoki nimet, mondok, mer mingyár kalamárist iszol, oszt oda borítottam a tyintát a szelelőjihő, hogy csak prűszköt tőle, mint mikor a manci lovamnak bagút adok szagónnyi. Eregy haza, mondok Pestre, oszt mutasd meg az pártodnak, hogy mesztömpőjözött a szilbal. Csakugy bukta ment ki, a hogy mellőditottam háturü.

Hallám azt az úságot, a mi ott a falon lóg, mondok, mer ugy sincs több, csak ez az igazi.

Csak óvasom, óvasom . . .

Emmá úság, mondok, akik ebbe vannak iródiákok má azok oszt egyetirtenek. Ugy csap, mint a lapos guta, mig a fülit se irkezik merráznyi utána a kit mehhány.

Ipseng úgy csap, min mikor in suhogóra jeresztem az fokos nyelít. Má tited tullak, hogy nem cse dajka fejte az tejit a pitytyedre, ha borba fogamzottá, mer akkora jó ized van akár a szilvorjonba fütt soldarnak. E csak a magyar! nincs több ijen iródeák az velágon.

No már tik e mehettek mondok, pedig me se nyirtak. Emmá oszt virtus, ijet csak a tehet, akinek az egisz jobbodala szilbalbü áll. Szerbusz tesvir mondok, te megirdemelned, hogy a hejett a Géczi hejött ráznád a kolompot az országos gyülsen, hajszen te jobban tuczcz káromkonynyi az árgirusodat, mint a kinek héczzer vágták föl az nyelvit, akár nekem.

No már erre iszok egyet mondok, iljen a szisső balog, le a nimettel, punktum!

LISZT Ferencz többször megfordult már Esztergomban, s taval történt meg, hogy a primás nagy ebédet adván tiszteletére, ebéd után zongorát hozattak — hogy a maestro játékában gyönyörködjenek. Püspökök, kanonokok — város és megye urai oda benn, az ajtón kívül pedig a cselédség hallgatott.

Ajáték megkezdődött sa művészhez méltólag oly csend állott be, a mi egészen meg zavarta az ajtón kívül álló asztal terítőt. Természetesen ő a papnál nagyobb urat nem ismer, s az egész muzsikában semmit sem talált, csendesesen oda sugja az egyik huszárnak:

No nézze csak, hogy bolonddá tartja ez az ember, azt a sok urat!

AZ „ÜSTÖKÖS“ EREDETI HIRDETMÉNYTÁRA.

(Lapokból és falragaszokból.)

— **A** HAMBURGI állatvédegyeletnek 1867. évi szeptemberben megjelent évi jelentésében a 7. lapon a következők olvashatók: »Egy asztalos legény két napi fogságra ítéltetett mivel egy megkötözött macskát addig kinezott, mig megdöglött és ezzel dicsekedett.«

— **E**GY nagy fővárosi lap hirdetményeiből: »Árverés! 180 db különféle juh fog árverés utján eladatni f. é. június 30-án, ide értve 10 kóst, 4 lovat, 3 kocsit, 6 ekét és 8 disznót.

— **E**GY bécsi napilapban ujonnan feltalált fagy-balzsamát hirdette egy »ezredorvos, sebésztudor és szülész a cs. kir. x számú gyalogezredben.

— **K**OMÁROMBAN a következő falragasz okozott feltűnést a mult évben: »Nyilatkozat. Alólirt köztudomásra jutatom, hogy a f. é. december 4-én délután a Duna partján az

én tanonczom által kiűritett szemét mellett talált állítólagos gyermekkéz, a vásár alkalmával városunkban időzött komédiás eldöglött medvéjének talpául bizonyult be, s hogy ekként az ennek feltalálásából üzletem ellen felmerült aggályok felderítvék. Mindenesetre sajnósnak bélyegezvéen meg a körülményt, hogy egész csapat bizottság ártatlanul letartóztatott tanonczommal d. u. 1-től 5-óráig tüntetve ide oda lótván, futván, maga a hatóság lett okozója a hamis hírek, és tisztí orvosaink csak akkor ismertek fel ez állítólagos gyermekkezét medvetalpának, mikor eziránt, egy hajdu által utba igazítottattak. Komárom, 1874. dec. 5-én. L. S. mészáros és hentes. «

— 1869-ben Pesten egy könyvkereskedés alapítására keresett valaki társat a következő bevezetéssel: »A belvárosnak az egyetem és a dunaközi részén számos nyilvános intézet és üzlet mellett az angol kisaszonyok nőnevelője is van, mi által egy tevékeny fiatal embernek tág mezeje nyílik stb.«

— Egy vidéki lapból: »Ha Zámori [Zoltán színész, a ki egy hónap óta lakik nálam, nekem adósságát nyolcz nap alatt ki nem fizeti: akkor nyilvánosan ki fogom tenni a nevét az ujságokban. R. S. czipésmester.

— RENDŐRI körözünyből: »Az egyik angol utlevéllel igazolta magát, míg a másik csak fekete bajuszt visel.«

— Az egyházjog történetéhez érdekes adatot szolgáltat azon nyílt rendelet, mely Dániában VIII. Keresztély uralkodása alatt 1846 május 17-én adatott ki: »Mínt hogy tapasztatuk, hogy az alvás a templomokban mindinkább elharapózik: annál fogva rendeljük, hogy minden községben néhány férfi alkalmaztassék, a kik a templomban körüljárván egy hosszú pálczával mindenkit fejzen üssenek, a ki alszik, s így ébren tartásuk a templomba járókat.

— BERLINER Volkszeitung: 1867. márczius 4-én: »Mindenkit figyelmeztetek ezennel, hogy feleségemnek nevemre semmit kölcsön ne adjon, vagy egyebet, mert én semmiről sem állok jót.« F. L. M.

— Egy pesti ház kapuján: »Két szép, világos szoba kiadandó. Bővebb értesítést adatik 6. sz. a. a harmadik emeleten, vagy ennek távollétében a szomszéd boltban.

— Egyik rablólátogatta megyénk kihirdettette, miszerint »a pandurok létszáma szaporittatni fog, hogy a mult ősszel elkövetett rablások és lopások megakadályoztassanak.

AMA BIZONYOS CSIZMADIA ÉS FELESÉGE KÉRDÉSEI ÉS FELELETEI.

— — A nagy urak extra iskolát szeretnének felállítani magzataiknak. (Ugyan ki gondolta már ezt ki megint?) A közérdek kívánja. (Ne tréfáljon kend, — vagy tán azt a czifra ujságot érti?) Eltaláltad. (No már csak az kell, hogy az urak még extra mennyországot is fundáljanak magoknak...) — meg egy extra-poklot. — Biz én nem is tennék rá egy ütöt, hogy erre a gondolatra is rá nem vetemednek: urtól, boldontól minden kitelik. (Hát osztán az a közérdekes ujságíró micsoda a kettő közül? merthogy urnak nem igen ur ő kigyelme — —)

— — (Azt írja egy porosz ujság, hogy a francziák most Oroszországban vásárolnak lovat, mert a magyar lovak gyengéknek bizonyultak a franczia lovasok alá.) Azám, a franczia lovasok bizonyultak gyengéknek a magyar lovak fölét.

— — (Károly Tódor bajor herczeg, a magyar királyasszony testvére letette a doctori cenzurát s mindjárt meg is operálta egy betegnek a szemét, levevé róla a hályogot.) No ezt is aligha le nem csapják a herczegségről. (Mért?) Mert az olyan ember nem jó herczegnek, a ki felnyitja a nép szemét.

Hogy ismerhesse meg az ember?

A cz.-i püspök minden cath. hitre áttérő ref. egyént bizonyos ajándékban részesített.

Egykor volt ily renegát embere, ki mindaddi g, míg a neki megígért 40 főt meg nem kapta, szorgalmasan tanulta a kathekismust, ugy a bibliát. Azonban a tanulásra szánt könyvek sokaságátul megjedve, felhagyott minden áttérési szándékával, s elment nagypénteken a ref. templomba fölvenni az urvacsorát.

Azt a püspök megtudván, egy levélben megkérdezé a ref. lelkészt, hogyan meré nyájából e juhnak feladni az urvacsorát?

Mire az ref. lelkész megfordítván a neki irt levelet, arra feleletet irt imigy:

— »Ha excelenziád nyájából való juh volt, más kor üsse rá bélyegét, különben én meg nem ismerhetem.

Ezt már próbáltuk.

Próbáljuk meg ezt is.

A MUZSIKÁLIS HÁZ.

EGY NAP EGY »SZOBÁUR« ÉLETÉBŐL.

ZSCHOKKE azt mondja: »a világ középpontja a gyomor.« Ez azonban csak egy specialis pontja azon általános tételnek, a mit én mondok: »a világ középpontja az élvezet.« Minden fáradozásunk, küzdésünk végcélja, melyért munkaterhes napokat, álmatlan éjszakákat, feltört tenyeret és véres verejtéket áldozunk, az élvezet, kedvtelésünknek, gyönyörünk, vagy szenvedélyünknek kielégítése

Ki nem szereti a zenét? De az opera drága és rossz, a cigány-zene mellé árpalevet (nem sört, hanem kávé) itatnak az emberrel a Grand Café delicatessenben úgy, mint a két oroszánban. De hát mit tegyünk? Élvezni kell, ha mindjárt 10 krajczár árát is, s kénytelenek vagyunk elmenni a Grand Caféba úgy, mint a két oroszánba, s inni az árpalevet ott, úgy mint emitt, mert az élvezet kellemetlenségekkel jár. Ez megint princípium, de már nem oly merev, mint amazok, mert van alóla kivétel. Kivétel vagyok — én.

Ha zenét akarok hallgatni, — pedig szeretek hallgatni, de nagyon — nekem nem kell sötét éjszakán, száraz bőjti szelek kibontakoztató ölelése ellen takarózva félmértőldet gyalogolni, mint más közönséges halandónak. Nekem ezt helyembe küldték az istenek, küldötték pedig oly mértékben, hogy azt méltán megirigyelhetné tőlem bármely földi teremtés, a minthogy meg is fogja irigyelni azonnal, ha én azt, a mihez hozzá fogtam, elmondom.

Van nekem egy lakásom. Nem olyan, mint a Tompácé, hogy a lud belásson az ablakán, nem, mert nincs olyan hosszunyaku hatyu, de még géme se: mely a második emeletig fölnyujtsa nyakát. Mikor én ezt a lakást kibéreltem, csak azért béreltem ki, mert azt mondta róla a »parti cédula«, hogy az »nyugodalmos«, »csöndes«, és »barátságos« lakás. Ennyi dicséret kit meg ne tántoritana? Kivettem tehát és ezzel belejutottam a zenei élvezetek paradicsomának kellő közepébe.

Elmondom, miben áll ez a paradicsom.

Szükséges azonban előre kijelentennem, hogy inkább lehet kétkedni a Mózes által még földhöz nem vert tizparancsolat szent igazságában, mint azokban, a mik ezután következnek.

Reggel pont 6 órákor, mikor más ember vétkes lustasággal horkol és nyujtózik ágyába én már talpon vagyok, mint rendes emberhez illik; s pont 6 órákor, a mint lábaimat a papucsba dugom, kezdődik a concert első partieja, csakhogy nem Beregszászi-zongorán.

Van a mi házunkban (három emeletes lévén) éppen egy tuczat szobalány. E szobalány-tuczatnak a lépcső minden kanyarulatánál ékes német nyelven hirdeti a Hausordnung, hogy a szőnyegek porolása délelőtti 9 órán tul semmi szín alatt nincs megengedve. A derék cselédek tehát respectálva a törvényt, hogy az időből ki ne fogyjanak, pont 6 órákor kezdik a szőnyeget lazsnakolni, s öltözködésnek különben bizonyosan unalmas perceit oly lélekemelő kalapalással teszik kellemessé, hogy ha seregély volnék, a világ végére repülnék tőle. — Csak azt sajnálom ilyenkor mindig, hogy el kell hazulról mennem. A bureaui óra 9 (épen a meddig a puffogatás tart,) s 8-kor már mennem kell, hogy egyet lódítsak magamon 9-ig.

9-től 12-ig tart elfoglaltatásam, s akkor rendesen az étvágy gerjesztette vig hangulatban megyek haza. Ekkorra már a szőnyegek közül az utolsó pihe pehely is ki van kifelé s így ezek felől csönd uralkodhatnék a házban. — Kényelmes ember lévén, haza vitetem ebédemet a vendéglőből s a mint haza érek, a leves már ott párolog az asztalon . . . De mint ha hiányát érezném valaminek, a mint az evéshez fogok, s valóban azonnal megtudom, mi volt e hiány: a mint az udvaron egy becsületben megfakult kintorna rákezd, hogy »magasan repül a daru. . . etc.«

Ne vegye tulzásnak senki, ha azt állitom, hogy ez egyik nap mint a másik nap így van. A déli 12 óra, midőn minden hétköznapi ember az énjét mozgató masina fütésével van elfoglalva, (a kik 5 órákor ebédelnek, azok nem hétköznapi emberek), — ez az óra a kintorna művészeinek munka-órája: Nem mintha a kintornás, már természeténél fogva az »ebéd után ebédlők« osztályába tartoznék. Óh nem; van ennek más sokkal egyszerűbb oka. Az asszony tudvalevőleg ilyenkor nincs a konyhában (egyszerűen azért, mert épen ilyenkor kéne neki ott lenni) tehát az asszony ilyenkor férjével meg az ebéddel van elfoglalva s a konyha birodalma a szakácsné és a szobalányé. A szakácsné és szobalányok tudvalevőleg mind igen érző szívvvel megáldott teremtések és különös hajlammal viseltetnek a zene iránt. Tudja ezt a kintornás igen jól, s épen ezért keresi ki azt az órát, melyben a fen tisztelt két spécies meglesetlenül engedheti át magát az ő instrumentuma nyujtotta élvezetnek.

Ezért jön a kintornás mindig délben s aratja a krajczárokat egészen délután 3 óráig, midőn is a mosogatás kezdetét vevén, publicuma a folyosókról betakarodik.

A sajtyszerű döcögésről, melyet a kifelé forduló kintorna kerekei a kapualj faburkolatán hangoztatnak, tudom meg, hogy megvan a 2 óra. Itt az ideje a hiva-

talba menni. Ebédemet ekkorra már rég elköltöttem, csibukomat háromszor kiszivtam s ujságomat is bizonyosan elolvasom, mert a kezembe vettem, ha lelkem az édes hangokra tapadván, fogékony lett volna a száraz betüevésre. Így majd csak a hivatalban hallom meg bővebben a nap eseményeit (mivel is ölné el különben az ember az unalmas hivatali órákat)? igaz hogy föleresztve nagyon conservatív lével, mert a hivatalnokok legnagyobb része Sennyey-párt is a Magyar Politikát olvassa. De semmi, gondolom, estére majd elolvasom a magam lapját is, s legalább annak a benyomása alatt alszom el. — S alig várom az 5 órát, hogy haza mehessek.

Lassan lassan eljön az 5 óra is, s én haza kerülök. az olvasásról ezonban szó sincs. Már a kapu alatt zongora hangok ütnek meg füleimet. Ah! ezek az új házasok, kik az első emeleten laknak épen szobám alatt. Alig pár hete még, hogy összekerültek, a nőcske egy zongorát kapott örökségbe, s most azon tanulnak négy kézre összejátszani.

Ejnye! már megint nem olvashatok. Hm, hm, ha tudtam volna, tán haza se jövök; inkább egy kávéházba mentem volna a lapot elolvasni. De ha már itthon vagyok, restellek megint lemászni a lépcsőn... Hanem valóban az én ifjú házassaim tegnap óta észre vehetőleg haladtak az összejátszásban.

Hallgatom tehát ezeket, kritikus füllel kísérve a hangokat s avval öltöm az időt, hogy találgatom, melyik ejtette ezt a hibát, a férfi vagy a nő?

Eltart ez körülbelül háromnegyed 7-ig. Ekkor a zene elhallgat alattam. Bizonyosan a színházba mentek. Ejnye! tán nekem is el kéne menni. De eszembe jut, hogy opera-nap van s a zenéből mára talán elég is volt ennyi.

Óh! itt hozták a vacsorámat! No mire ezzel készen leszek, a színházból úgy is elkéstem, meg ezt az ujságot is el kellene már olvasni. Tehát itthon maradok. S csakugyan sikerül is eljutnom, a vezércikk közepéig minden háborítás nélkül, midőn egyszerre csak c, d, e, f, g, á, h, h, á, g, f, e, d, c, . . . Jerum! Ezekről egészen megfeledeztem

Vis-á-vis a harmadik emeleten két Vámospércsről felkerült technicus gyerek lakik. Tagadhatatlanul, derék szorgalmas fiuk. Egész délutánonként az ablakba dűleszkedve rajzolnak, s este mikor már nem látnak a napvilágnál, lámpát nyujtani pedig még korán van, nem mennek, mint holmi lump jogászok tennék, kávéházba, vagy plane kocsmába: otthon, ártatlan mulatsággal töltik el az időt.

Az egyik meglehetősen hegedül, a másik pedig most tanulja e szép művészetet. Mint a féle naturalista azonban nagy hajlandóságot mutat a tagadhatatlanul unalmas scála helyett a »Szeretnék szántani« vagy a »Szép a fekete kutya« mulattatóbb áriáján gyakorolni magát s ezek közül az első — két heti gyakorlás, után — meglehetősen hibátlanul is elhuzza — egy újra. A másodikkal is tudja más két első sorát.

Egy órai gyakorlat után azonban lámpát gyújtanak és folytatják a rajzolást. — Ekkor szokatlan csönd honol az egész házban; csak néha — néha hallatszik egy — egy gyereksíráshoz hasonló hang, azonban csak 5—6 percnyi időközökben ismétlődik.

Gyorsan olvasom át lapomat, s midőn odáig érek hogy: felelős szerkesztő Szentkeresztesfalvai Zakariás elhatározom, hogy még egy csibuk dohányt kiszivok, aztán lefekszem. Akkorra meglesz már 10 óra, s szolid embernek ilyenkor ágyban a helye.

Az előbbi gyermeksírás azonban mind sűrűbben jelentkezik, sőt egyszer, a mintjől ráfigyeltem, világosan kivehetém, hogy az az egy hosszú jajgatás-forma hang tulajdonképen kettő, egy vastagabb és egy vékonyabb, csak hogy az utóbbi rendesen amannak közepe táján kezdődik, s valamivel tovább nyulik. Lelkiismeretesen kezdek a zajra figyelni, s ime a következő jajgatáskor tisztán halom, hogy annak vége formális miaukoló cadentiában megy ki. Ojjéh! hisz ezek a macskák! Az éj, a pinczében gabona van felhalmozva, ez állatokat a patkányok ellen szereztek ide.

Igen de most még csak február van, s a macskák — mindig azt hallottam — martiusban szokták élvezni a házas élet gyönyöreit. Hanem ezeket a macskákat valószínűleg a mormonok országából hozták, hogy martius nem martius ők folyton szerelmeskednek. Mindenesetre ez van dologban mert ezek a helyett, hogy mint más tiszteséges jószág, titkot csinálnának a dologból, boldogságukat tudtul adják az egész világnak. Ez határozottan mormon tempó.

Kilencz óra felé jár ilyenkor rendesen az idő, s ez az utolsó zenei élvezet, a miben egy-egy napon részeselek. Csak hogy ez már nincs időhöz kötve, mint a többi, nem lehet pontosan meghatározni sem kezdetét sem végét. Első akkordjai bele játszanak a technicus gyerekek hegedű-gyakorlataiba, sőt néha az ifjú házaspár zongorajátékához is megpróbálkoznak egyes futamokkal. — Legteljesebb kifejlődését azonban 11—12 óra körül éri el e hangverseny, mikor is én ki szoktam ülni az ablakba, s ott csodálkozom irtóztatón, kifelé

a koroméjszakába, hogy, ugyan uristen! hogyan képes valaki itt félmérföldnyi területen aludni. — Az ének végmelódiáit rendszeren a hat órai szőnyegparolás nyomja el.

Ime úgy megáldottak engem az istenek. Ez irigylésre legnagyobb mértékben méltó állapot ki tudja meddig tart. Egy véletlen előre nem látott incidens azonban véget vetett neki hamar.

A napokban ugyanis levelet kapok egy vidéken lakó barátomtól, ki jeles fuvolásnak tartja magát. Azt írja hogy a bőjti zene-évadot (lám Piripócsra is elhatott már e szó) a fővosban akarja tölteni, lássam szívesen szobatársnak, egy pár napra csak, a mig lakást talál. . . .

De már ez elől megszöktem.

Korda Imre.

KRONIKÁS ADOMÁK.

Kedves Zebulon bácsi!

ÉNIS olvasván kigyelmednek indignatióját: annak az öreg Urnak ki a kérdéses allegóriát mondotta, születése napját kénytelen vagyok valamicskével elébbre tenni, mint a mikor Zebulon bácsit meg keresztelték.

Kegyes engedelmivel bátor vagyok elmondani a historiáját.

Ez előtt csaknem egy jó fél saeculummal Pap István a dunántuli református püspök, Pap Gábornak atyja írta a »Vallási egyesülésnek ideáját« Ilyen magam ivásu öreg emberek emlékeznek még reá, milyen mozgalmat idézett elő az a kis könyvecske mind az egyházi, mind az irodalmi körökben. Guzmics Izidor, bakonybéli nagy tudományu apát hozsánnát kiáltott eleibe. Az ő hazaszerető lelke már látta nem sokára elközelgetni azon időt, — midőn az öt felé szakadt magyar nemzet egy akolban egy pásztor alatt egyesül.

De ezen szép álmát hamar eloszlatta — az öreg Sebestyén István pápai professor, erős argumentációval irt röpiratában, azt bizonyítván be — hogy az emberiség haladására okvetlenül szükségesek a pártok, az ellenmondások, ki mutatván egyszersmind, menyt reformálódott maga a cath religio is reformatió kezdetétől fogva.

Guzmics, a világos fejű pap, akkor már országos híru tudós kívánta meg ismerni véle-

mény ellenesét, s egy küldöncz által be jelentvén látogatási szándékát: az öreg Sebestyént meg látogatta.

Talán felesleges is mondanom: hogy ez akkor nagy esemény volt. Guzmics, mint a collegium vendégje úgy tiszteltetett. Az ifjuság estve fáklyás zenével tisztelte meg nyájaskedves vendégét és a cántus hazafias dalokat énekelt.

Guzmics, a szíveslátás édes emlékével tért bakonybéli residentijába vendégül híván a pápai professorokat.

Ezek rövid időn meg is tisztelték látogatásukkal az apát urat.

Még ez előtt 40 évvel a laicusok is legtöbb idejüket vallási kérdések vitatásával töltötték; el képzelheti kigyelmed: mily passióval intéztek rohamot a magukat otthonn érző barátok Márton és Sebestyén kálvínista papok ellen; kárhoytatván különösen őket: miért szegülnek a vallási egyesülés ideája ellen. Atüzesebb természetü Márton István egészen neki hevülve védte állás pontját — s az egyesülés lenetlenné tételét a római egyház semmit nem engedő hajthatatlan indulatának rötta fel.

Sebestyén olyannak tünt fel, mint ha meg rettent volna s az e közben felterített lucullusi ebédnél semmit sem tudott: mivel kell enni — hogyan kell vele elbánni? s félelmes alázattal bátorkodott kérdezni: ez mi? »Ez eczet,« lön a válasz. Hát ez — ? »Ez mustár« — Hát ez? »Ez czukor por«. És mindenikből töltött rendülhetetlen phlegmával tányérjára. — És mikor aztán olajat eczetet, czukrot, mustárt, bort, caviárt össze kevert, meg kínálta vele Guzmicsot — s utánna a többi asztal társakat. Mire Guzmics fel kelt, és meg csókolta Sebestyént mondván: értem; együk hát ezután is az ostyát is a kenyeret is külön — és ne keverve az Ur vacsorában, mert így keverve nagyon rosiz lehet.

R. G.

Mire lehetnek büszkék a magyarok?

Y. segédtanár a régi időben, Pál apostolról beszélvén, felkiáltott:

Tudják-e, amici, hogy Pál apostolt Dalmátiában megcsapták? Lássák, erre büszkék lehetnek a magyarok.

GERGELYNÉ ASSZONY.

Beranger dala.

HEJ az én időmben
 Volt Gergelyné asszony virágjában
 Husz éves koromba
 Mulatoztam, ittam korcsmájában;
 Kedves volt; beszédes ajka
 A vendéget odacsalta,
 De jó is volt, és hitelbe nála
 Nem egy, se két legény iddogála . . .
 Hej mikor még egész világ
 Korcsmájába mulatni járt! . . .

Gyászlá férjét,
 És emléken sokat elkéserge, —
 — Bár mi köztünk
 Gergely urat senki sem ösmerte, —
 Ámde helyét betölteni
 Igyekezünk versengve mi,
 Mert dicső ám az olyan tivornya
 Hol a bort a sógor-asszony hordja . . .
 Hej mikor még mulatni járt
 Korcsmájába egész világ! —

Hogy kaczagott
 Könyezésig: — előrttem áll máig,
 S mintha most is
 Látnám keble dagadozó báját,
 Volt kedves lehetnének
 Dicsérői jószívének:
 Fizetéskor vissza adta a mit
 Kifizettünk, néha kétszer-annyit . . .
 Hej mikor még mulatni járt
 Korcsmájába egész világ! . . .

Vig korhelyek
 Nejeinek sok panasza érte;
 S a leventék
 Láttam: nem egy párbajt vittak érte;
 A rendőség s a szerelem
 Perelt miatta szüntelen;
 Hanem ő oly ügyesen elrejtett
 Minden bűnöst: — ágya volt a rejtek. —
 Hej mikor még mulatni járt
 Korcsmájába egész világ!

Vége! vége!
 Hogy nem volt már semmit ütni csapra:
 Bucsut vett a

Vig élettől, — a korcsmát eladta . . .
 Hej beh kár, is hogy lejára
 A szép asszony s a korcsmája . . .
 Tudom is hogy minden régi vendég
 Felsohajt e korcsmánál ma is még:
 Hej, hej mikor egész világ
 E korcsmába mulatni járt!

Szabó Endre.

AZ „ÜSTÖKÖS“ EREDETI OKMÁNYTÁRA.

Az Ujvilágutczta 20-ik számú háza kapuján a
 a következő felirat olvasható:

ezen házban
 nagyon jó pri
 vát kosztat
 lehethet kap
 ni nagyon ol
 csojér földszint
 aítószamhar
 madik
 akiezta Czédulát
 beveszi fusonkia
 szeme mingjár.

Mű fordítások.

Vincere scis Hannibal, victoriam uti nescis
 Viczzelödni tudsz Hanni a bálban, de Viktoria-
 val nem tudsz megélni.

Mendacium homini indignum est.
 Menj Dáciába este idegen ember.

Muros, turresque urbis mare ambiebat.
 A Maros a város tornyait a tengerbe vitte.

SZERKESZTŐI SUBROSA.

— Z a b i Z a k a r i á s. Használunk belőle. — Egy
 o l v a s ó n k azt kérdi tőlünk, mért nem kritizálja meg T. Z. azt
 a »vállvonitást.« Melyiket? — H e t é n y M. Gy. Átadtuk a kiadó-
 hivatalnak, melyre e dolog tartozik. — B u d a p e s t. O. M. Az
 illető »egyháromság« köszöni a szives jó kívánatokat, de csak nem
 gratulálhat maga magának. — E g y k a s s z i r n ö h ö z ! Kopott
 tárgy. —

Diszes

Husvéti Tojások

legjobb nemel dús választékát,
10 krtól 25 frtíig.

Husvéti öntözéshez

alkalmas, csabólátón meglepő újításagok:

- Fecskenádó illatszert-ívegece 35 kr. és 1 frt.
- Szivar 35 kr. Viola-csokor 40 kr. Viola,
- gyöngyvirág- és rózsabokréta 89 krajczártól
- 2 frt 50 krajcz., egyesek 66-sa 65 kr. Revolver 84 kr.
- Kis bohóc 50, 60 kr. Őtűztetett bubák 2-2, 15.
- Rózsacsokor bubával 1 frt. Fő virág 120.
- Fecskenádó husvéti bárányka gyermekkel
- 2 frt. Fecskenádó-gyűrű 40, 50 kr.

Illatszert-ívegecsék
elegans nemelt 50 krtól 5 frtíig
ajánlják

Kertész és Eisert

Budapestben,
Dorottya-utca 2. sz.

Írásbeli megízarok gyorsan
és pontosan
eszközöl-
tetnek.

Francia

társalgó

fiukat vagy leányokat

(ugyszintén bonnékat.)

10—14 éveseket.

Közvetlenül Svájcából

2—3 évi szerződéssel

ajánl

Láng Lipót és társa.

Budapest, Maria-Valeria utca Thonetudvar.

Bővebb felvilágosítással
a t. cz. uraságoknak kívá-
nataira szolgálnak.

SAJÁT TERMÉSÜ

kishegyi-balaton-melleki fehér és vörös

BOR

Kapható palaczkokban és ako-
számra.

Szalay Imre,

saját termésü borítzetében,

Lellén, u. p. Boglár (vasut állomás.)

Raktár Pesten, Fromm Antalnál,
Malom-utca 6 sz.

1000-nél több szenvedő nyert

nemi élet titkai és veszélyei

című mű által egészséget és új élet-örömet. Számptalan if-
jukori bűnöst mentett megezen 12000 darabnyi kiadás
ban és több nyelven megjelen mű a végomlás örvényébe
való súlyedéstől, a mint ezt őszinte hálás levelek, vala-
mint a benne tartalmazott körtörténetek bizonyítják.
Ezen mű Dr. RODET-nek a Cadixi akadémia által pályá-
koszorozott övszerét is tartalmazza BUJAKÓRI RAGALY
ellen nemkülönb a férfit elgyengültség (Impotentia) el-
len is legbiztos utasítást szolgált. Egy forintért sze-
rehető szerzőtől következő cím alatt: Dr. EIBER U.
Pesten, József-utczában 66. sz. alati sajtát házában.

Legközelebb jelent meg és minden könyvkereskedésben kapható a ma-
za nemében egyetlen könyv:

„ÖNSEGÉLY.”

címmel, a nemzörések minden betegségei számára hű és megbízható
tanácsadó, dr. ERNSZT L. hasonszenvi orvostól.

Ezen könyv okult és segítséget nyújt mindazoknak, kik ifjabb
korukban titkos bünt vagy mértéktelen kiesapongást íztek és ennek
következtében beteges gyöngességen vagy szédült idegzetben szent-
vednek, időelőtti tehetetlenségnek rajjai vagy már annak közel
beállításból fenvegettetnek.

Azon is, kik időkült bujakorban borbajokban, bújakeros köz-
vényben hűgyesöszükülésben szenvednek, vagy kiknek teste tulságos
higanyadagok által gyöngítettett, teljes kigyógyulási találandnak.

Nevelők, lelkes ek és általában emberbarátok, kik a fiatalág
javát szívükön hordják, jól teszik ha ezen könyv tartalmával megis-
merkednek.

Ezen híres könyv, mely nagyobb világság kedveért bonczari
ábrákkal van ellátva, tölem 1 frt beküldés melett, pos a utján is
megszerezhető.

Dr. Ernszt L. hasonszenvi orvos.
Pesten, kétsas-utca 24. sz. II. emelet.

A legbiztosabb és legkellemesebb szer váltóláz
ellen

különösen gyermekeknél, kik a keserü Chinint
máskép bevenni nem képesek, a

CHININ CSOKOLÁDÉ

és a Chinin-czukor

Rozsnyay M. gyógyszerészről Aradon (azelőtt
Zombán Tolnamegyében) melyeket a magyar
orvosok és természet-vizsgálók és a

nagygyülés Fiumében

pályadíjjal koszorozott.

Kapható vagy megrendelhető a birodalom min-
den jóhírű gyógyszeráraban.

A hamisításoktól óvakodni kell!

Mindenki csak a Rozsnyay M.-féle pályakoszorozott ké-
zitményt kérje és fogadja el.